

VASAS TAMÁS
Logan füzetéből

I. Semleges fák a paradicsomból

ősz volt.
még meleg.
kinéztünk egy szép
házat a kertvárosban
és vettünk egy felfújható
medencét. otthon átpakoltuk
a dobozába a közüzemi számlák
feladóvevényeit, végre lett valamink,
amiben elférnek... és boldogok lettünk.

II. Fannik és nem paradicsomi fák

azt mondom, hogy, mondom, hogy...
te is mondog, hogy... hiszed, máris elakadtam.
ilyenkor *nézd a fákat*; a mindenben rejlő nyers,
éltető félelmet, a nyújtózkodás határainak
parancsolatát. rólam is hidd, valld, hogy
itt tévedtem el. pedig mögötted vagyok
már régen, csak éppen azért mondom,
hogy így értsd; a szabadulóművészet
kudarca bennem miként bontható
le teoretikusan (is). késő van?

vakon választottam nyakörvet,
jó szűket, schrödinger
macskájának,
nincs késő.

hiszem, hogy a végén nekem lesz igazam,
nézd a fákat, nem az elmúlás, nem az eltűnés,
nem a visszatérés konfabulációját rejtettem
szószatyorba, csak mondom, de nem tudod,
hogy mikor beszélek például a kakilásról,

csak hogy többet ne mondjak. mármint
most, mert most mondanám,
amit végül nem. egy lájk?

ja, hogy itt *nem megy*...

jó, nem sértelek meg
téged soha többé.

III. A rönk

...ide jövök, ha éltem napjai...

enyém lehet még ez a mondat?
és ha más fejezi be, akkor is?

tudom, hogy láttalak
már valahol.

barátkoznánk, semmit több.

nem lenne szomorú,
sem boldog a vége.

az eső lemossa szépen a plakátokat
a nagyvárosi körutak hirdetőoszlopairól,
a karmaim elszáradnak, a szakállam
pedig nem nő tovább.

relatív fénye a szobában

havat ígértek, de csak eső jött.

mindig ez van november és december fordulóján.

először álmodott. tudta,
nem lenne valódi történet a története,
ha nem álmodott volna.

egy templomszentelésről, amit hosszú utazás követ,
az otthonról, arról, aminek kivételesen jót tett,
hogy akkor érkezett oda, amikor
a tujákat ismét elültették.

a hálaadás emlékére 2015-ből,
amit egyedül töltött.

lényegében megálmodott egy világot,
ahol még ünneplik a hálaadást.

most már emlékezett, miért fájnak annyira
ezek a kilátástalan forgolódások a kanapén.

érezte az összeizzadt pulóverében
a különbségeket föld és ég között.

ott, ahol havat ígérnek, de csak eső jön,
és muszáj tovább menni egy őrjítően
egyszerű, de távoli dallam felé.

ezt nevezte magában áldásnak.

bárcsak lennének még kosaras kártyák.
vagy legalább megtalálná valahol a lomok
között azt a foszforeszkáló bulls gumikártyát.
gyerekkorában nagyon büszke volt rá, minden
haverjának megmutatta, és semmire nem volt
hajlandó elcserélni, még a legnagyobb kártyaláz
idején sem. egyesek szerint egy olyan ma hatvan,
sőt, akár hetven dollárt is érhet. egyébként roynak
van némi spórolt pénze, nem is kevés. de nem érti.

nem érti, hogy az egyre tompább gondolatai miatt
ficánkolnak ezeknek a régi kacatoknak a nyomában,
amikor épp a szerelmi életét kellene gőzerővel
reparálnia, nem kis deus ex machina
közrehatással. vagy van valami
közük hozzá, gondolja, vagy
épp megőrizni készül.

délután van. ellenőrzi apja mellkasának
szabályos emelkedését az ebéd utáni

sziesztája közben, aztán megpróbál
letölteni öt twin peaks epizódot.

minden a seedek mennyiségétől függ.

tegnap elkezdte olvasni ali smith ősz
című regényét. megállapítja, hogy
tetszik neki, és hogy jó érzés
úgy tenni, mintha értene
az irodalomhoz.

„...coming to town.”

már elfogadtam, mondja roy, hogy nem olyan,
és soha nem is lesz olyan, mint egy mezei
nátha.

szorongás.

permanens jellegű.

a 68-ban kilőtt szemű, sebzett fókák testi
fájdalmainak örök kivetülése a lélekben.

(egy! lélekben.)

ez csak egy ember fájdalma
lehet a világon.

hát ezért nem

diagnosztizálható, és jobban
nem is tudná elmagyarázni,
így csak dúdolgat tovább.
nem értik, ő igen, hogy
milyen fájdalmas
szembesülni
azzal, hogy

már nincs „úgy” amerika.